

Πίντερ α λα κυπριακά

Αυτά τα παράξενα στη μέση της λέξης «Εραστής» δεν είναι του τυπογραφείου. Είναι του σκηνοθέτη Ευριπίδη Δίκαιου, ο οποίος, όπως μαντεύω, χρησιμοποιεί τέτοια γραφική εκδοχή του τίτλου «Εραστής» ως οπτικό σύμβολο της διαφοροποίησης από το συνηθισμένο, ως πρώτη δήλωση ότι πρόκειται για έναν διαφορετικό Πίντερ.

Δηλωμένος οπαδός της κυπριακής διαλέκτου ως καταλληλότερου καναλιού επικοινωνίας μεταξύ των πομπών και των δεκτών των θεατρικών μηνυμάτων, ο Ευριπίδης Δίκαιος ίσως να πιστεύει ότι με τη γλωσσική και την πραγματολογική «κυπροποίηση», όλα τα έργα, ανεξαρτήτως από τα όποια ιδιαίτερά τους γνωρίσματα, ανοίγονται περισσότερο στους Κύπριους ηθοποιούς και στους Κύπριους θεατές. Ακόμα και το έργο του Πίντερ, του οποίου η γλωσσική τεχνοτροπία είναι πραγματικά μοναδική.

Η φαινομενική ασημαντότητα της κάθε χωριστά ιδωμένης ατάκας, ο ιδιάζων ρυθμός, όπου η εναλλαγή των παύσεων με τα λόγια δημιουργούν μουσικότητα, η λεπτή μεταφορικότητα του λόγου, όλα αυτά είναι τα αίτια για τα οποία ο Πίντερ σε μετάφραση δεν συγκρίνεται με τον Πίντερ στα αγγλικά. Σε οποιαδήποτε μετάφραση. Πόσο μάλλον σε μια μετάφραση παραπαίουσα μεταξύ των κυπριακών διαλεκτικών εκφράσεων και προφοράς από τη μία και των ανέγγιχτων απομεινاريών της ελληνικής μετάφρασης από την άλλη.

Όμως μη βγάζετε από τα πιο πάνω το συμπέρασμα ότι εκεί στο Wherehaus 612 παίζεται κακός Πίντερ. Κάτω από το σουρεάλ γλωσσικό περιτύλιγμα, και παρ' όλα τα παράξενα κυπριακά πραγματολογικά στοιχεία, ο Δίκαιος και οι δύο πρωταγωνιστές του, η Ιωάννα Κορδάτου και ο Πέτρος Γιωρκάτζης, παίζουν μια παράσταση αναπάντεχα πιντερική. Με πιντερική θλίψη που διαπερνά τη σκηνική δράση. Με εναλλαγή των υποκριτικών τρόπων στις σκηνές των «συζύγων» και των «εραστών». Με γεμάτη νόημα σιωπή, την οποία δεν φοβούνται οι ηθοποιοί, όπως και πρέπει στα θεατρικά ντουέτα του Πίντερ. Με γεμάτα αίσθημα βλέμματα, όχι όμως μονοδιάστατο αίσθημα, αλλά εκείνο το πολυσύνθετο, το πιντερικό.

Η παράσταση είναι ενδιαφέρουσα. Αλήθεια.

NONA ΜΟΛΕΣΚΗ